

³ *Ἐλῆος*. Ὡρασιώτης περιοχή τῆς Κράνης πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Ἴσως ἐκ τοῦ *ἐλαία* - *ἐλῆος* διὰ τὸ πυκνὸν τῆς ἐλαιοφυτείας.¹ Ὁ Ραγκαβὴς² γράφει *Λέων*, οὐχὶ ὀρθῶς.

Ἑλληνικά· ἐν Σάμῃ. Λατομεῖον ὠραίων λίθων ἐξ ἧς θέσεως ἐξήχθησαν καὶ οἱ λίθοι τῶν ἀρχαίων τῆς Σάμης τειχῶν³ ὧν ἐρείπια πλεῖστα ἐκεῖ σώζονται καὶ μάλιστα κυκλωπείων τειχῶν. — Καὶ ἑτέρα θέσις ἐν Ἀνωγῇ τῆς Πάλης καλεῖται οὕτω διὰ τὰ ἐκεῖ εὑρεθέντα μνήματα ἢ ἀγγεῖα πιθανῶς — Ἐπίσης ἑτέρα θέσις ἐν Κραναίᾳ ὅπου ἀρχαῖοι τάφοι (ἴδε καὶ μνήματα).

Ἐρημιάς (ὁ)· ἐν Κατωγῇ εὐφορος πεδιάς. Ἴσως ἐκ τοῦ ὅτι ἦτο ἔρημος χωρίων ἢ οἴκων.

Ἐρυμός· θέσις λοφώδης ἐν Κατωγῇ· ἡ ἀρχ. λέξις *ἐρυμνός* ἣτις σημαίνει στερεός, συμπαγής καὶ ἣτις ἀπαντᾷ καὶ ἐπὶ ὄρεων παρ' ἀρχαίοις.⁴

Ἐρυσος (ἡ) καὶ οὐχὶ *Ἐρισσός*,⁵ καὶ ὁ κάτοικος *Ῥυσιᾶνος*, περιοχή πρὸς τὰ ἀρκτοανατολικά τῆς νήσου τὸ πλεῖστον πετρώδης καὶ ἄγονος. Ἐκ τοῦ *ἐρυμνός* (ἴδ. προηγ. λέξ.).

Ἑπταμμουδιά· ἐν Ἀνωγῇ.

Εὐγερώς ὄρος. Τοῦτο ἄγνοῶ, ἀνκφέρει ὁμῶς ὁ κ. Σταυκτέλος ἐν τῷ Γλωσσάρίῳ τῆς Λευκάδος.

ΠΑΙΑΣ ΤΣΙΤΣΕΛΗΣ.

ΕΣΤΙΑΣ

ΡΩΜΑΙΚΑ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Γ' *

ΕΥΜΠΟΡΙΟΝ ΝΕΡΩΝΟΣ

Τέσσαρες δοῦλοι Ῥωμαῖοι φέροντες τὸ φορεῖον ἐν ᾧ ἦτο ὁ Μέτελλος, κατέβαινον ὁρμαῖοι τὸν Πακτίνον λόφον ἀδιαλείπτως προτρέπόμενοι ὑπὸ τοῦ ἄνυπομονοῦντος δεσπότου αὐτῶν. Διελθόντες δὲ τὴν θριαμβικὴν ὁδὸν εἰσῆλθον εἰς τὴν πρώτην ὁδὸν τοῦ Καιλίου λόφου, καὶ μετ' ὀλίγον ἔστησαν πρὸ οἰκίας μεγαλοπρεποῦς. Οἱ θεράποντες τῆς οἰκίας ταύτης ἀνέωξαν παρυσθὺς τὰς θύρας ἵνα εἰσέλθῃ τὸ φορεῖον τοῦ Μέτελλου, πρὸς ᾧ ἐφέροντο ὡς πρὸς οἶκετον. Κατέβη δὲ ὁ Μέτελλος ἐν τῷ ἀτρίῳ καὶ οὐδὲ λέξιν εἰπὼν κατηυθύνθη ἐσπευσμένως εἰς τὸ ταβλίον ἥτοι τὸ ἀρχεῖον καὶ ἀνεγείρας τὸ καταπέτασμα τὸ

¹ Πολλὰ πόλεις ἐκλήθησαν ἀπὸ τῶν ἐλαίων των, ὡς ἡ Αἰολικὴ πόλις Ἐλαία· ἡ μεταξὺ Τύρου καὶ Σιδῶνος ἐν Φοινίκη, Ἐλαία δὲ καὶ τὴ προάστιον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

² Ἑλληνικῶν Γ' 727.

³ Ζερβός. ἐνθ' ἀνωτέρ. σελ. 50.

⁴ Ἀπολλώνιος 2 514. — Ξενοφ. Ἀπομνημ. 3, 5, 25 κλ.

⁵ Ραγκαβὴς Ἑλλην. Γ. 727.

* Ἰδε σελ. 627 καὶ 695.

κλειόν τὴν θύραν εἰσῆλθεν· ἀλλὰ παρευθὺς ὠπισθοχώρησεν ἰδὼν πολλοὺς παρκαθημένους καὶ οὐχὶ πάντας γνωρίμους. Ἀλλ' ὁ οἰκοδεσπότης ἐγερθεὶς ἔτεινε φιλοφρόνως τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν Μέτελλον ὅστις λαβὼν αὐτὴν εἶπε·

— Οὐαλέριε Πούδη, χαῖρε.

— Χαῖρε καὶ σύ, Αὐρήλιε Μέτελλε, ὑπέλαβεν ὁ συγκλητικὸς ἀσπαζόμενος τὸν νέον κατὰ τὰ μεταξὺ φίλων τότε ἐθιζόμενα. Κάθησε, Μέτελλε.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ παρεκάθηντο ἐπὶ γλυπτῶν ξυλίνων ἐδρῶν ἡ Κλαυδία, σύζυγος τοῦ Πούδου καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῶν Οὐαλερία, ὁ Αἴνος καὶ τέταρτός τις ἔχων ὑπόλευκον τὴν γενειάδα καὶ τὴν κόμην, ἀνὴρ σεβάσμιος. Ὁ Μέτελλος ἐχαρέτισε μετὰ σεβασμοῦ τὴν Κλαυδίαν, ἐλθὼν δὲ πλησίον τῆς Οὐαλερίας ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, προσεῖδεν ἀγρίως τὸν Αἴνον καὶ διῆλθεν ὑπεροπτικῶς πρὸ τοῦ ἀγνώστου γέροντος, Ἐν ᾧ δὲ ὁ Πούδης ἐπέμνε προσκαλὼν τὸν Μέτελλον νὰ καθῆται πλησίον του, ὁ νέος δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ μετὰ φωνῆς τεταραγμένης εἶπεν·

— Οὐαλέριε Πούδη, ἐπιθυμῶ νὰ σοι εἰπῶ τι κατ' ἰδίαν.

— Ἀσμένως, ἀπεκρίθη ὁ συγκλητικὸς, καὶ παραλαβὼν τὸν Μέτελλον εἰσῆλθεν εἰς παρκατεμένην αἶθουσαν ἐν ᾗ ὑπῆρχον αἱ εἰκόνες τῶν προγόνων.

Ἀμα ἐξελθόντων τούτων ἡ δέσποινα Κλαυδία ἠρώτησε τοὺς παρκαθημένους.

— Τί νὰ θέλῃ ὁ Μέτελλος; Φαίνεται εἰς ἄκρον τεταραγμένος, τὸ πρόσωπόν του εἶνε ἡλλοιωμένον. Μήπως ἔπαθε τί ποτε;

Καὶ ταῦτα εἶπεν ἡ δέσποινα μετὰ πολλῆς συμπαιδείας. Ἦτο δὲ ἡ Κλαυδία γυνὴ εὐμορφος καὶ ἀνθηρὰ καὶ τοι προσήγγιζεν εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν τῆς ἡλικίας ἔτος. Ἀλλὰ δὲν μετεχειρίζετο ὅμως τὰς τέχνας δι' ὧν πᾶσαι αἱ τῆς Ῥώμης γυναικες προσεπάθουν νὰ διορθώσωσι τὰς προσβολὰς τῶν ἐτῶν, τὰς ὑπὸ τοῦ χρόνου χαρκαθείσας ρυτίδας, καὶ τὰ ἐξαλειφθέντα ἀνθηρὰ τῆς νεότητος χρώματι. Οὐδ' ἐκόσμων τὴν κεφαλὴν τὸν τράχηλον καὶ τοὺς βραχίονας αὐτῆς τὰ συνήθη πολύτιμα κοσμήματα, δι' ὧν αἱ δέσποιναί ἐπεδείκνυν τὰ πλούτη των. Ἐφόρει δὲ ἀπλῶς μακρὰν ποδήρη ἐσθῆτα καὶ πέπλον.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Κλαυδίας ἀπεκρίθη ὁ Αἴνος·

— Νομίζω ὅτι ἐμάντευσά τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεώς τοῦ Μετέλλου. Πρόκειται περὶ τῆς ἀδελφῆς σου, περὶ ἐμοῦ, περὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ χριστιανῶν Ἰσως.

Καὶ ἐπιστραφεὶς μετὰ σεβασμοῦ πρὸς τὸν γηραιόν, ὅστις ἤκρατο μετὰ πολλῆς προσοχῆς, εἶπεν·

— Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα τῶν δοκιμασιῶν καὶ πρέπει νὰ προσέχωμεν.

— Τέκνον μου, ὁ Κύριος, ὡς ὑπέσχετο θὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας, ἀπεκρίθη ὁ γηραιὸς μετὰ φωνῆς γλυκείας. Ἀλλὰ τί νέον ἔμαθες;

— Σίμων Πέτρε, ἀπεκρίθη ὁ Αἴνος, ἀφ' οὗτο πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀρπαγείσας ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ οἴκου τῆς ἡ Καικιλίας εἶνε κεκλεισμένη ἐν τῷ ναῷ τῆς

Ἐστίας, ἐγὼ ἐξηκολούθουν συνενοούμενος μετ' αὐτῆς καὶ κατὰ τὴν ἐντολὴν σου ἐνισχύων αὐτὴν ἐν τῇ πίστει. Ἐποιοῦν δ' ἐγὼ τοῦτο μετὰ πολλῆς προφυλάξεως, ἀλλ', ὡς φαίνεται, μᾶλλον ἀνεκάλυψαν, διότι ὁ Μέτελλος φαίνεται ὅτι ὑπώπτευσέ τι. Μάλιστα δὲ σήμερον τὸ πρῶτ' ἡ ἀδελφὴ του προσηύχθη εἰς τὸ δικαστήριον τῶν ἀρχιερέων προεδρεύοντος αὐτοῦ τοῦ Νέρωνος ὡς ἄκρου ἀρχιερέως καὶ λέγεται ὅτι τὴν ἐτιμώρησαν αὐστηρῶς, διότι ἠρνήθη νὰ συντηρήσῃ τὸ ἱερόν πῦρ. Τοῦτο μαθὼν ὁ Μέτελλος φαίνεται ὅτι ἐμὲ θεωρεῖ ὑπεύθυνον διὰ τὸν τρόπον τῆς Καικιλίας.

— Ἐξετέλεσας τὸ καθήκόν σου, τέκνον μου, τὰ δὲ λοιπὰ ὁ Θεὸς θὰ τὰ οἰκονομήσῃ, εἶπεν ὁ Σίμων Πέτρος. Καὶ ἐὰν ὁ Μέτελλος ἦλθεν ἐνταῦθα ἕνεκα τούτου, ὁ Πούδης θὰ σοὶ το ἀνγγεῖλῃ βεβαίως, καὶ βλέπετε τότε πλέον τί ποιητέον. Ἀλλὰ φρόντισον ὅμως, τέκνον μου, νὰ λάβῃς τὰ κατάλληλα μέτρα. Ἐγὼ δὲ παρευθὺς πρέπει νὰ ἀπέλθω ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὰς Κατακόμβας εἰς τὴν συνάθροισιν τῶν πιστῶν ὅπου ὁ Κλήμης συνήγαγε δούλους νεοφωτίστους πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν προσελθόντας εἰς τὴν ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ πίστιν, καὶ πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ εὐλογήσω καὶ νὰ παρκαμυθίσω τοὺς δυσμαίρους ταύτους ἀδελφούς.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Πέτρος ἠγέρθη χωρὶς νὰ τολμήσῃ τις νὰ τον ἐμποδίσῃ, διότι οἱ πάντες ἐγίνωσκον πόσῃν ἡσθάνετο ὁ Ἀπόστολος συμπάθειαν πρὸς τὰ ἀπόκληρα τέκνα τοῦ κόσμου τούτου. Οὐ μόνον λόγῳ ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἐξετέλει ὁ μακάριος τὰς θείας ἐντολάς τοῦ Διδασκάλου του.

Πάντες ἀνηγέρθησαν μετὰ τοῦ Ἀποστόλου, ὅστις ὑψώσας τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶπε·

— Δεηθῶμεν τέκνα μου, ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς ἡμῶν Καικιλίας.

Καὶ τὸ πρόσωπόν του ἠκτινοβόλει περιλαμπρόμενον ὑπὸ θείας λάμψεως. Καὶ μόνον βλέπων τις αὐτὸν ἡσθάνετο ὅτι μεγάλην εἶχεν ἰσχὺν ἐπὶ γῆς ὁ σεδόσμιος ἀνὴρ, πολλῶ μείζονα καὶ αὐτῶν τῶν Καισάρων.

Μετὰ τὴν δέησιν ἡσπάσθησαν εὐλαβῶς τὴν ἱερὰν χεῖρα τοῦ Ἀποστόλου ὁ Αἴνος ἡ Κλαυδία καὶ ἡ Οὐαλερία. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Πούδου κατεχομένη ὑπὸ ἀκαταβλήτου συγκινήσεως δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, καὶ ἐν ᾧ ὁ Ἀπόστολος τὴν ὑψόγει λυγμὸς ἠκούσθη ἐκ τοῦ συντετριμμένου στήθους της. Ἐνδεδυμένη ὡς ἡ μήτηρ της μετὰ πολλῆς ἀπλότητος ἐξήστραπτεν ἡ κόρη ὑπὸ παρθενικοῦ κάλλους.

Ὁ Ἀπόστολος κλίνας ἑλαφρῶς πρὸς τὴν νεκνιδά εἶπεν εἰς τὸ οὖς αὐτῆς.

— Θάρρει, κόρη μου, ἔσο γενναία καὶ θὰ τύχῃς τοῦ παθουμένου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐχαιρέτισε πάντας νεύσας εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ τον προπέμψωσι.

Ἀπελθόντος τοῦ Ἀποστόλου ἐκάθηντο σιωπηλοὶ αἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ὁ δὲ Αἴνος μετ' ἀνησυχίας παρετήρει τὴν κλεψύδραν, τὴν μηχανὴν ἣτις διὰ τοῦ ὕδατος εἰδείκνυε τὴν ὥραν εἰς τοὺς Ῥωμαίους. Συνεχῶς δ' ἔστρεψε τὸ βλέμμα

πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐν ᾧ ἦτο ὁ Πούδης μετὰ τοῦ Μιτέλλου. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ὥρα παρήρχετο ὁ Αἶνος εἶπεν ὅτι θάπέλθῃ.

— Διὰ τί δὲν προσμένῃς νὰ ἐξέλθῃ ὁ Πούδης; ἠρώτησεν ἡ Κλαυδία.

— Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου διότι θὰ ἔλθῃ ὁ Ἀρβογάστ, ὅστις μὲ παρεκάλεισε νὰ τον προσμείνω καὶ τῷ ὑπεσχέθην. Καὶ πάλιν ἔρχομαι ἀφ' αὐτοῦ ἀναχωρήσῃ ὁ Ἀρβογάστ.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Αἶνος ἡτοιμάζετο νὰ παραινεῖται τὰς γυναῖκας ἀνηγέρθη τὸ καταπέτασμα καὶ ἐφάνη ὁ Πούδης.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ συγληπτικοῦ ἐφαίνετο ἀποτετυπωμένη ταραχὴ καὶ ἀγωνία. Διὰ τοῦ βλέμματος ἀνεζήτησε τὸν Ἀπόστολον, ἀλλ' ὁ Αἶνος ὀρθὸς ἔτι ἐννοήσας τί ἐζήτησεν ὁ Πούδης προέλαβεν αὐτὸν καὶ εἶπεν·

— Ὁ Ἀπόστολος ἡναγκάσθη νὰ μὰς ἐγκαταλίπῃ. Καθήμενον κατεπεῖγον τὸν ἐκάλεισεν ἄλλοι. Μήπως ἔχεις σπουδαῖόν τι νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃς;

— Ναί. Ἀλλὰ καὶ σὺ δύνασαι νὰ το ἀναγγεῖλῃς εἰς αὐτόν. Διότι ὅσα πρὸ ὀλίγου ἔμαθον ἀναφέρονται εἰς σὲ μᾶλλον ἢ εἰς τὸν Ἀπόστολον Πέτρον.

— Ἀπῆλθεν ὁ Μιτέλλος; ἠρώτησεν ὁ Αἶνος καθήμενος εἰς τὴν θέσιν του.

— Ναί, διότι ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ νὰ προετοιμασθῇ διὰ τὸ δείπνον τοῦ Καίσαρος.

— Δὲν εἶνε ἀκόμη ὥρα. Καὶ ἔχει πολλὰ παρτίονα ἐναντίον μου;

— Ἴδου τί μοι εἶπεν. Ἐμαθεν ὅτι εἶσαι χριστιανὸς καὶ σὲ κατηγορεῖ, ὅτι ἀπειπλάνησας τὴν ἀδελφὴν του. Πολλάκις σὲ εἶδον ἀνθρώποι πορευόμενον εἰς τὸ δάσος τῆς Ἑστίας καὶ ὁ Μιτέλλος ἔξω φρενῶν λέγει ὅτι θὰ σε καταγγεῖλῃ εἰς τὸν Καίσαρα. Προσεπάθησα νὰ τον πρᾶνω καταδεικνύων αὐτῷ τὸ ἄτοπον ὅπερ ἔμελλε νὰ πράξῃ, διότι βεβαίως μετὰ σοῦ θὰ συγκατεστρέφετο καὶ ἡ ἀδελφὴ του. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐπείθετο. Τελευταῖον ἐπεχείρησα νὰ τῷ ἀποδείξω ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς οὐ μόνον δὲν ταπεινοῖ τὰς ψυχάς, ὡς αὐτὸς νομίζει, ἀλλὰ μᾶλλον τὰς ἀνυψοῖ, τὰς μεταβάλλει, τὰς ἀναγεννᾷ. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰκούσῃ καὶ μάλιστα ἐθεώρησεν ὅτι πράττω ἔγκλημα ὑπερασπίζων δόγματα ἅτινα αὐτὸς μισεῖ. Τοσαύτη δ' ἦτο ἡ παραφορὰ του, ὥστε ἵνα τὸν καταπράνω ἡναγκάσθην νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ ὄνομα τῆς Θυαγερίας. . . . Καὶ τῷ ἐδήλωσα σαφέστατα ὅτι ἐάν σε καταγγεῖλῃ, σὲ τὸν κοινὸν ἡμῶν φίλον, ὀφείλει νὰ πύσῃ φοιτῶν εἰς τὴν οἰκίαν μου, διότι οὐδέποτε θὰ δώσω τὴν κόρην μου εἰς τὸν ἐχθρὸν τοῦ Αἶνου.

— Καὶ τί ἀπεκρίθη; ἠρώτησεν ὁ Αἶνος μετὰ πολλῆς ἀτοραξίας.

— Κατεπράυνθη ὀλίγον καὶ πρὶν ἢ ἀπέλθῃ μ' ὑπεσχέθη ὅτι πρὶν μ' ἐπανιδῇ δὲν θὰ ἐνεργήσῃ τίποτε. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ κίνδυνος ἀπεσοβήθη.

— Φοβοῦμαι μήπως ἀπατάσαι.

— Ὁ Μιτέλλος θὰ τηρήσῃ τὸν λόγον του· εἶπεν ὁ Πούδης μετὰ βεβαιότητος.

— Θὰ παρεδεχόμην τὴν γνώμην σου, ἐάν ὁ Μιτέλλος δὲν ἔκρινε τὰς συμβουλὰς τῶν ἄλλων.

— Έννοεῖς τὸν Σοέμαν;

— Βεβαίωτατα.

— Τῷ ὄντι ἐπίφοβος εἶνε οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ πατρίκιος κλίνων τὴν κεφαλὴν μετὰ λύπης.

Ἐν ᾧ δ' ὁ Πούδης ἔμελλε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν λόγον, διεκόπη ὑπὸ τινος εἰσελθόντος εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ εἰσελθὼν ἦτο ὁ γνωστός ἡμῖν Ἀρβογάζστ, ὁ ἐπιστάτης τοῦ Σαβίνου.

Ὁ Ἀρβογάζστ μετὰ τὰς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Αἴνου, ὡς εἶχον συμφωνήσει, δέν τον εὔρεν, ἀλλ' ἔμαθε παρὰ τινος πιστοῦ θεράποντος ὅτι ὁ Αἴνος εἶνε εἰς τοῦ Πούδου καὶ διὰ τοῦτο ἦλθε μετὰ σπουδῆς.

— Εἰρήνη ὑμῖν, εἶπεν ὁ Ἀρβογάζστ ἅμα εἰσελθὼν.

— Ἀμήν! ἀπεκρίθησαν εἰς τὸν χριστιανικὸν τοῦτον χαιρετισμὸν αἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἐκάλεσαν τὸν ἐπιστάτην νὰ καθήσῃ.

— Τί νέκ μᾶς φέρεις; ἠρώτησεν ὁ Αἴνος.

— Κακὰ, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης.

— Εἶπε τίποτε ὁ κύριός σου;

— Μοι εἶπεν ὅτι ὁ Μέτελλος ἐξερχόμενος ἔρριψε βλέμμα ἄγριον πρὸς σέ καὶ ἔφυγε τετραγμένος. Ἐπειτα ὁ κύριός μου μοι εἶπεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ἂν ἐγὼ ἠδυνάμην νὰ μκντεύσω τὴν ἀφορμὴν τῆς παραδόξου διαγωγῆς τοῦ φίλου του.

— Καὶ τί ἀπεκρίθης σύ;

— Τὸ πρᾶγμα ἦτο δύσκολον. Ἐσκέφθην ὀλίγον καὶ ἀπεφάσισα νὰ τῷ εἴπω καθαρὰ τὴν γνώμην μου. Εἶπον λοιπὸν ὅτι ὑποθέτω ὅτι ὁ Μέτελλος ὑπώπτευσεν ὅτι εἶσαι χριστιανός καὶ ὅτι συμπάρεσες καὶ τὴν Καικιλίαν. Οὐχ ἦττον ἐξεφράσθην μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως ὥστε νὰ μὴ ἐνοχοποιηθῇ τις ἐκ τῶν λόγων μου. Καὶ ἄλλοτε πολλάκις ἔλκυσον ἀφορμὴν νὰ συνδιαλεχθῶ μετὰ τοῦ κυρίου μου περὶ Χριστιανισμοῦ καὶ ὁ ὀρθὸς αὐτοῦ νοῦς ἐδέχετο εὐμενῶς τοὺς λόγους μου. Πλῆζον δὲ ὅτι ἐξακολουθεῖ ἔτι ἔχων τὰς αὐτὰς διχθεσεις πρὸς τὴν θρησκείαν μας. Ἀλλ' ὅμως ἐψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες μου, διότι ἡ μήτηρ του ἡ Βελλέδα κατώρθωσε νὰ τον ἀποτρέψῃ ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας.

— Ὡστε ἀπέτυχες; εἶπεν ὁ Αἴνος ἀνησυχῶν.

— Ἀμέσως ἠσθάνθην ὅτι ἀνοήτως ἔπραξα ἐκφρασθεὶς ὅπως ἐξεφράσθην, καὶ προσεπύκνωσα νὰ διορθώσω τὸ πρᾶγμα. Τὸν ἀνέμνησα λοιπὸν τί ὤφειλεν εἰς τὴν οἰκογένειάν σου, ἐξύμνησα τὸν χαρακτῆρά σου, τὰς ἀρετάς σου καὶ συνεπέρανα ὅτι θὰ πράξῃ ἐγκλημα ἂν θελήσῃ νὰ συνενωθῇ μετὰ τοῦ Μετέλλου ἐναντίον σου. Πλὴν δὲ τούτων τῷ ἀπέδειξα ὅτι καταδιώκων σέ θὰ συντελέσῃ προδηλότητα εἰς τὴν καταδίωξιν καὶ τῆς Καικιλίας. Τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς τοῦ Μετέλλου ἀκούσας ὁ Σαβίνος συνεκινήθη καὶ με παρεκάλεσε νὰ τον συμβουλεύσω τί πρέπει νὰ κάμῃ, διότι, ὡς εἰζέυρεις, ἔχει πρὸς ἐμέ

ἔκρινεν ἐμπιστοσύνην. Τὸν περώτρωνα λοιπὸν νὰ πείσῃ τὸν Μέταλλον νὰ μὴ προβῇ εἰς ἄφρονά τινα πράξιν, καὶ μ' ὑπεσχέθη ὅτι θὰ το κάμῃ.

— Καὶ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ κύριός σου θὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν σου; ἠρώτησεν ὁ Πούδης.

— Δὲν ἀμφισβῶ. Ἐπειτα, διαδίδονται ἐν τοῖς ἀνκτόροις ἀπίστια θρυλήματα καὶ εἶνε δυνατόν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ τελεσθῶσιν ἐν Ῥώμῃ μεγάλα πράγματα.

— Τί σκευαρεῖται πάλιν; ἠρώτησεν ὁ Αἴνος.

— Τὸ πρῶτ' εἶδον ἓνα τῶν θεραπόντων τοῦ Νέρωνος καὶ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ ὑπαρξίς τοῦ Βρεταννικοῦ κινδυνεύει. Χθὲς εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἀνκτορά ἡ γηραιὰ Λοκούστα καὶ ἡ περυσία τῆς μουσικῆς ταύτης γυναὶκὸς σημαίνει καὶ πολὺ. Διότι αὐτὴ παρεσκεύασε τὸ δηλητήριον δι' οὗ ἀπέθανεν ὁ δῦσμορος Κλαύδιος, ὡσπύτως αὐτὴ ἔδωκεν εἰς τὸν Νέρωνα τὸ ποτὸν, δι' οὗ πρὸ τινῶν μηνῶν ἐπεχείρησεν αὐτὸς νὰ θανατώσῃ τὸν θετὸν ἀδελφόν του. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁμῶς τὸ πείραμα ἀπέτυχεν, ὁ Νέρων διέταξε καὶ ἐφυλῆκισαν τὴν κατάρστον φαρμακεύτριαν. Ἀφ' οὗ δὲ σήμερον τὴν ἐκάλεσε, βεβαίως τὴν θέλει χάριν νέου τινὸς ἐγκλήματος καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφισβολία ὅτι τὴν φορὴν ταύτην θὰ ἐπιτύχῃ.

— Ἀλλ' εἶνε φρικῶδες, ἀνεφώνησεν ὁ Αἴνος. Ὁ Νέρων μόλις εἶνε ἔφηβος· δύναταί ποτε τοσοῦτον τυραννέει ψυχὴν νὰ ὑποκρύπτῃ τοσούτην κακουργίαν;

— Τὰ αὐτὰ ἐπληροφόρηθην καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Πούδης.

Ἡ Κλαυδία καὶ ἡ Οὐαλερία ἀκούσασαι τὸν Πούδην ἐπικυροῦντα τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρβογῆστ ἐφρικίσκον. Τὸ πρόσωπον τοῦ Αἴνου ἦτο κεκλυμμένον ὑπὸ θλίψεως. Διότι ἦτο φίλος τοῦ Βρεταννικοῦ καὶ τὸν ἠγάπα ἕνεκα τῶν εὐγενῶν του αἰσθημάτων. Ἠλπιζε δ' ὅτι ὁ βλαστὸς οὗτος τῶν Καيسάρων ἀνδρωθεὶς ἔμελλε νὰ πομπύσῃ τὰς παραδόσεις τῆς ἀσεβοῦς αὐτοῦ οἰκογενείας. Τὸν ἐφκντᾶζετο ἐπὶ τοῦ θρόνου Καίσαρα καὶ προστάτην ἔνθερμον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀλλ' αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Ἀρβογῆστ ἐξηρῆνιζον τὰς ἐλπίδας του καὶ κατεσπάραζον τὴν καρδίαν του. Καὶ ἐμνήσθη τότε τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὅστις συνεχῶς ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι ὁ οἶκος τῶν Καيسάρων δὲν θὰ τύχῃ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ ἀνακηρύξῃ τὸν θρίαμβον τῆς Ἀληθείας καὶ ὅτι ἡ νίκη ἔμελλε νὰ ἐπέλθῃ μετὰ μακροῦς καὶ αἱματηροῦς ἀγῶνας. Ἀλλ' ὁμῶς ὁ Αἴνος ἐπεθύμει νὰ σώσῃ τὸν Βρεταννικὸν καὶ εἶπεν ὅτι πρέπει πᾶσι δυνάμει νὰ προληφθῇ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ κακουργήματος.

— Ἀλλὰ πῶς; ἠρώτησεν ὁ Πούδης.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη τὸ πρᾶγμα γνωστὸν εἰς τὴν Ἀγριππίναν; προέτεινεν ὁ Ἀρβογῆστ.

— Θεὸς φυλάξοι! ἀπεκρίθη ὁ πατρίκιος. Ἡ ἐξωλεστικότητα αὐτῆς γυνὴ διὰ τῶν ἀπειλῶν καὶ τῶν κραυγῶν τῆς θὰ ἐξερεθίσῃ τὸν μικρότατον υἱὸν τῆς καὶ θὰ συμβῇ ὅπως τοῦναντίον τοῦ παθουμένου.

— Δὲν ὑπολείπεται λοιπὸν ἄλλο, εἰ μὴ ἡ συνδρομὴ τοῦ Σενέκα καὶ τοῦ Βούρου εἶπεν ὁ ἐπιστάτης.

— Ἀπαγε, ἀπεκρίθη ὁ συγκλητικὸς. Ἀμφότεροι εἶνε ἄνθρωποι φιλοδοξότατοι καὶ χάριν τοῦ κέρδους πρόθυμοι νὰ συγχωρήσωσι καὶ τὰ στυγερώτατα τῶν ἐγκλημάτων. Καλύπτοντες τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ προσωπίου τῆς ἀρετῆς ἐξαπατῶσι τοὺς πολλούς, ἀλλ' ὅμως ἐγὼ τοὺς γινώσκω ἀκριβῶς καὶ οὐδεμίαν παρ' οὐδετέρου αὐτῶν προσδοκῶ βοήθειαν.

— Τί λοιπὸν προτείνεις, κλεινὲ Πούδη; ἠρώτησεν ὁ Ἀρβογάστ. Νὰ σταυρώσωμεν τὰς χεῖρας καὶ νὰ γείνωμεν ἀδίκηφοροι θεαταὶ τοῦ χαλκευομένου κακουργήματος;

— Ἐὰν ὑπάρχῃ ἔτι καιρὸς νὰ προληφθῇ τὸ κακὸν ἢ νὰ ἀναβληθῇ, τοῦτο ἐξαρτᾶται κατ' ἐμὲ μόνον ἐκ τοῦ Μετέλλου καὶ τοῦ Σαβίνου, ἐξ οὐδενὸς ἄλλου.

— Ἀλλὰ, παρετήρησεν ὁ Αἴνος, οὗτοι δὲν ἰσχύουσι πολὺ παρὰ τῷ αὐτοκράτορι.

— Σύμφημι. Ἀλλ' ὁ Νέρων ἐξαίρετως τιμᾷ αὐτοὺς καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶνε ὅτι τὴν ἐσπεράν ταύτην προσεκάλεσεν αὐτοὺς εἰς δεῖπνον.

— Νομίζω ὅτι διαβλέπω τὴν αἰτίαν τῆς τιμῆς ταύτης, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης.

— Καὶ ποία τις λέγεις ὅτι εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Πούδης.

— Ὁ Νέρων δὲν ἀγνοεῖ ὅτι ὁ Μετέλλος καὶ ὁ Σαβῖνος τιμῶνται πολὺ ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Ἐπενόησε λοιπὸν ἐν τῇ σκτανικῇ πικνουργίᾳ του νὰ καλύψῃ διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν τὸ κακούργημα ὅπερ μέλλει νὰ πράξῃ. Πιστεύει πιθανῶς ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη οὐδὲν κατ' αὐτοῦ θὰ εἴπῃ, ἐὰν μάθῃ ὅτι ἐν τῷ συμποσίῳ παρεκάθηντο καὶ ἔντιμοι ἄνδρες.

— Ἴσως ἐμάντευσας ὀρθῶς, εἶπεν ὁ Πούδης στενάζων. Ὅπως δέποτε ἐγὼ λέγω ὅτι πρέπει νὰ συνεννοηθῶμεν μετὰ τοῦ Μετέλλου καὶ τοῦ Σαβίνου. Ἄς ἔχωσι τὸν νοῦν των εἰς τὸν Βρεταννικόν, εἰς τοὺς δούλους αἵτινες θὰ τὸν ὑπηρετῶσι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Καίσαρα.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ μεταβῇ ὁ συγκλητικὸς καὶ ὁ ἐπιστάτης παρευθὺς εἰς τοῦ Σαβίνου πρὶν ἢ οὗτος πορευθῇ μετὰ τοῦ φίλου του εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Καὶ ὁ μὲν Αἴνος ἀποχαιρετίσας αὐτοὺς ἀπῆλθεν εὐχόμενος αὐτοῖς ἐπιτυχίαν, ὁ δὲ Ἀρβογάστ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου του, συνοδεύων τὸν συγκλητικὸν Πούδην. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σαβίνου εὗρον καὶ τὸν Μέτελλον πρὸ ὀλίγης μόνον ὥρας ἐλθόντα. Ὁ Σαβῖνος συμφώνως πρὸς τὰς παρακλήσεις τοῦ Ἀρβογάστ εἶχε παρακαλέσει τὸν φίλον του νὰ μὴ καταγγεῖλῃ τὸν Αἴνον, ὥστε ὁ Μέτελλος ἀκούσας καὶ τὴν συμβουλὴν τοῦ Πούδου εὐκόλως ἐπείσθη καὶ ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ τὸν καταγγεῖλῃ. Ἰδὼν ὁ συγκλητικὸς ὅτι τὰ πράγματα ἔβαινον καλῶς, ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς δύο φίλους τοὺς συνδαιτυμένους τοῦ Νέρωνος ὅτι ἐγίνωσκε περὶ τοῦ Βρεταννικοῦ. Ταῦτα δ' ἀκούσας ὁ Σαβῖνος ἀνεφώνησεν ἀγανακτήσας.

— Οὐδέποτε ἐνώπιόν μου θὰ प्राχθῇ τοιοῦτον ἀνοσιούργημα. Καὶ τὴν ζωὴν μου θὰ κινδυνεύσω χάριν τοῦ ἀδικουμένου.

Καὶ ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ Σαβῖνος, ἀλλὰ καὶ ὁ Μέτελλος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν ἀγανάκτησίν του. Διότι ἠγάπα τὸν Βρεταννικὸν καὶ ἐμίσει τὸν Νέρωνα, οὗ ὁ πατήρ εἶχεν ὑβρίσει τὴν μητέρα του. Ἀλλ' ἐφοίτα ὁμοῦ εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἐξ ἀνάγκης φοβούμενος μὴ παροργίσῃ τὸν Νέρωνα καὶ ἐξερεθίσῃ αὐτὸν κατὰ τῆς Καικιλίας. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Μέτελλος μιμούμενος τὸν Σαβῖνον ὥμοσεν ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ σώσῃ τὸν Βρεταννικόν.

Προσεγγιζούσης τῆς ὥρας τοῦ καίσαρικοῦ δείπνου ὁ μὲν Πούδης ἀπῆλθε πεπορθῶς ὅτι οἱ δύο φίλοι θὰ πράξωσι πᾶν ὅ τι ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατόν πρὸς σωτηρίαν τοῦ υἱοῦ τοῦ Κλαυδίου, ὁ δὲ Σαβῖνος καὶ ὁ Μέτελλος ἀναβάντες εἰς εὐρύχωρον καὶ κομψὸν φορεῖον μετέβησαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα.

Τὰ Ἀνάκτορα ἦσαν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἔνθα ἄλλοτε ἦτο ἡ κατοικία τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἐπὶ τοῦ Παλατίνου λόφου. Οἱ δούλοι οἱ φέροντες τὸ φορεῖον ἐξέδιζον τὴν κατὰ τὴν πλευρὰν τοῦ λόφου κεκραγμένην μεγάλην ὁδόν, ἔπειτα δὲ κάμψαντες εἰσῆλθον εἰς πλαγίαν ὁδὸν ἀγούσαν κατ'εὐθείαν εἰς τὴν ἄρσεν, μέγαν πρόδρομον τετράγωνον πρὸ τῆς μεσημβρινῆς προσόψεως ἐχούσης μῆκος διακοσίων ἐβδομήκοντα ποδῶν. Τὸ ὅλον δ' Ἀνάκτορον ἦτο τετράγωνον περίστυλον οἰκοδομήμα. Τὸ δὲ ἄτριον ἀντὶ τὰ ἦνε ἀμέσως μετὰ τὸν πρόδρομον ἦτο ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ οἰκοδομήματος. Ὁ Μέτελλος καὶ ὁ Σαβῖνος κατέβησαν πρὸ τῆς πύλης τῶν Ἀνακτόρων ἣν ἐφρούρουν Πραιτωριανοὶ στρατιῶται. Καὶ πρῶτον μὲν εἰσῆλθον εἰς τι τῶν βαλανείων τῶν κειμένων ἐκὰτέρωθεν τοῦ προδρόμου, ἵνα ἀνοιξῇ, ὡς λέγομεν, ἡ ὁρξίς των. Μετὰ δὲ μίαν περίπου ὥραν λουσθέντες καὶ μυρισθέντες, κατὰ τὰ τότε ἔθιμα, ἐνεδύθησαν τὸν λευκὸν χιτῶνα, ὃν συνήθως ἐφόρου ἐν ταῖς συμπόσις, καὶ ὠδηγήθησαν ὑπὸ τῶν δούλων εἰς τὸ ἄτριον, ὅπερ περιστοιχιζόμενον ὑπὸ διπλῶν ἀλλεπαλλήλων στοῶν ὁμοιάζε πρὸς τὴν βασιλικὴν λεγομένην στοάν. Ἀπὸς ὅλος θεραπόντων ἔτρεχεν ἄνω καὶ κάτω μετὰ θαυμασίας τάξεως ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ κοσμοκράτορος. Εἰσῆχθησαν ἔπειτα εἰς τὸ συλλαλητήριον, αἴθουσαν πολυτελέστατα κεκοσμημένην εἰς ἣν μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁ Σενεκίων νέος διεφθαρμένος καὶ πρῶτος ἐν ἀτωτείαις σύντροφος τοῦ Νέρωνος. Ἦλθεν ἔπειτα ὁ Σελέκας καὶ ὁ Βούρος καὶ μετ' αὐτοῦς ὁ Βρεταννικὸς, ὅστις ἰδὼν τὸν Μέτελλον ἔδραμε καὶ ἠσπάσθη αὐτὸν μετὰ πολλῆς οἰκειότητος καὶ ἀγάπης. Μετὰ τοῦ Βρεταννικοῦ εἰσῆλθεν ἡ ἀδελφή του Ὀκταβία ἡ νεκρὰ γυνὴ τοῦ Νέρωνος, ἥς τὸ χάριεν πρόσωπον ἐσκέχζε λύπη.

Παρευθὺς σχεδὸν ἀνηγγέλθη ὅτι ἔρχεται ὁ αὐτοκράτωρ. Ὁ Νέρων ἐπεφάνη ἄγων τὴν μητέρα του Ἀγριππίναν. Τὸ μέτωπόν του ἠκτινοβόλει ὑπὸ χαρᾶς, τὰ χεῖλη του ἐμειδίων καὶ διὰ τοῦ θολοῦ βλέμματός του ἐχαίρειζε τοὺς προσκεκλημένους. Καὶ διῆλθε μὲν ἀπαθὴς καὶ ψυχρὸς πρὸ τῆς Ὀκταβίας, ἥτις ἀκουσίως ἐφρίκισεν ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα τῆς τὸν ἀπιστον καὶ ἀναίσθητον εἰς τὸν ἔρωτά της, ἀλλ' ἐθώπευσε τὸν Βρεταννικὸν μετὰ στοργῆς. Ὁ νεανίσκος γινώσκων ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Νέρωνος ἦτο ἐπίπλαστος καὶ ψευδής, οὐδόλως

ἀπεκρίθη εἰς τὴν θωπείαν τοῦ γαμβροῦ του, ἐμειδίασε δὲ μόνον θλιβερώς εἰς τὴν Ἀγριππίναν, ἀποτείναντες αὐτῇ εὐμενῆ τινα λόγον. Ὁ Νέρων προσηγόρευσε τὸν Σενέκαν καὶ τὸν Βούρον καὶ ἐξεδήλωσε τὴν χαρὰν τοῦ ἰδὼν τὸν Μέτελλον τὸν Σαβῖνον καὶ τὸν Σενεκίωνα. Ἐπεριποιεῖτο δὲ τὴν μητέρα του μετὰ πολλῆς προθυμίας, ὥστε ἡ φιλόδοξος Ἀγριππίνα ἐπίστευσεν ὅτι ἡγγικεν ἡ ὥρα νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν δύναμιν ἣν εἶχε ζῶντος τοῦ εὐτύθους Κλυδίου. Καί τοι δὲ ἦτο ἡλικίας ὀκτὼ καὶ τριάκοντα μόλις ἐτῶν, ἀλλὰ τὸ μακρὰν ὄμωσ πρόσωπόν της ἀπεκάλυπτε τὰς ἀσωτείας καὶ τὰ σφοδρὰ πάθη εἰς ἃ ἡ γυνὴ αὐτὴ ἦτο παραδεδομένη. Μάτην ἐκάλει εἰς βοήθειαν τὰς ποικίλας τέχνας τῶν καλλωπιστριῶν. Οὔτε τὸ ρῦκος οὔτε ἡ κίσση οὔτε τὰ κοσμητικὰ, ἀλλ' οὔτε ἡ πληθὺς τῶν πολυτίμων κοσμημάτων δι' ὧν ἐκάλυπτε τὸ σῶμά της ἠδύναντο νὰ ἐξαλείψωσι τὰ στίγματα τῆς ἀσωτείας. Καὶ ὁμῶς ἡ μεγαλοπρέπεια ἐξεδήλοῦτο ἐπὶ τοῦ μακροῦ προσώπου της καὶ τὸ αἶμα τῆς γενεᾶς της ἐκυκλοφόρει μετὰ σφοδρότητος ἐντὸς τῶν φλεβῶν της. Τὸ στενὸν μέτωπον, ἡ μεγάλη καὶ ὀξεὺς ῥίν, τὸ γλαφυρότατον στόμα, ὁ προεξέχων πώγων, τὸ πῦρ τὸ ἀκτινοβολούμενον ἐκ τῶν φλογερῶν ὀμμάτων, τὰ πάντα καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ ἀνάστημά της τὸ ὑψηλὸν περιέβηλλον τὴν Ἀγριππίναν διὰ φοβεροῦ τινος μεγαλείου.

Μόλις εἶχεν ἀνταλλάξῃ ὁ αὐτοκράτωρ λέξεις τινὰς μετὰ τῶν προσκεκλημένων, ὅτε εἰσελθὼν ὁ ἀρχιτρίκλινος ἀνήγγειλεν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμασμένα καὶ οἱ πάντες μετέβησαν εἰς τὸ τρίκλινον, ὃ ἐστὶ εἰς τὸ ἐστικτόριον. Τὸ τρίκλινον ἦτο πολυτελέστατα κεκοσμημένον. Ἡ ὀροφὴ αὐτοῦ ὑπὸ κιόνων μακρύνων ὑποσυσταζομένη ἦτο ποικιλωτάτη καὶ κατὰ χρυσοῦς ὡς καὶ οἱ τοῖχοι. Ἐν τῷ μέσῳ ἦτο ἐστρωμένη τράπεζα ἐκ πολυτίμου ξύλου ἐπιχρύσου. Κατὰ τὰς τρεῖς πλευρὰς τῆς τραπέζης ἐκείντο κλῖναι ἐστρωμέναι διὰ πορφυρῶν καὶ χρυσῶν ὑφασμάτων καὶ προσκεφαλαίων μαλακωτάτων, διότι ὡς γνωστὸν οἱ Ῥωμαῖοι ἔτρωγον κατακεκλιμένοι καὶ οὐχὶ καθήμενοι. Ἡ δὲ τετάρτη πλευρὰ τῆς τραπέζης ἦτο ἐλευθέρη χάριν τῆς ὑπηρεσίας. Πρὶν ἢ ἀναβῶσιν ἐπὶ τῶν κλινῶν οἱ προσκεκλημένοι ἐξέβηλον τὰ ὑποδήματά των. Καὶ ὁ Νέρων δὲ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς κλίνης ἥτις ἦτο ἀντικρὺ τῆς ἐλευθέρης πλευρᾶς τῆς τραπέζης καὶ πλησίον αὐτοῦ ἐκάθισαν ἡ μήτηρ του καὶ ἡ γυνὴ του. Τὴν πρὸς ἀριστερὰ κλίνην κατέλαβεν ὁ Βρεταννικός, ὁ Σενέκας καὶ ὁ Βούρος, τὴν δὲ πρὸς δεξιὰ ἦττον τιμητικὴν ὁ Μέτελλος, ὁ Σαβῖνος καὶ ὁ Σενεκίων, ὥστε οἱ τρεῖς οὗτοι ἦσαν ἀντικρὺ τοῦ Βρεταννικοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν κατακεκλιμένοι οὕτως ὥστε εἶχαν τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, τοῖς ἦτο δύσκολον νὰ βλέπωσι τί γίνεται ὀπίσθεν τοῦ Βρεταννικοῦ. Ὅπως δὲ ποτε ἐνεθάρρηνσαν ὀλίγον ἰδόντες ὅτι ἡ Ἀγριππίνα κεκλιμένη ἀριστερὰ τοῦ Νέρωνος εἶχε τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν νεανίσκον.

Εὐθὺς δὲ προσῆλθον νεκροὶ δοῦλοι φοροῦντες βραχὺν χιτῶνα καὶ εὐμορφότατοι καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἔχον ὕδωρ ὀρεσρὸν καὶ εὐώδες ἐπὶ τῶν χειρῶν

καὶ τῶν ποδῶν τῶν συνδαιτυμόνων οἱ δὲ ἐνίπτον καὶ ἐκαθάριζον αὐτοὺς μετὰ θαυμασίας δεξιότητος. Τούτου γενομένου ὁ Νέρων λαβὼν ποτήριον οἴνου ἐποίησε σπονδὴν εἰς τὴν Δία, κατὰ τὸ ἔθος, κύλοῦντος τοῦ κύλητου. Διευεμήθησαν δ' ἔπειτα στέφανοι ῥόδων, δι' ὧν ἔστεφαν οἱ δαιτυμόνες τὰς κεφαλὰς των καὶ ἄλλοι στέφανοι μείζονες οὓς ἐκρέμασαν ἀπὸ τοῦ τραχήλου εἰς ἀποτροπὴν τῆς μέθης. Ὅπισθεν ἐκάστου δαιτυμόνος ἵστατο δοῦλος ἵνα ὑπηρετῇ αὐτόν, οἱ δ' ὀπισθεν τοῦ Νέρωνος, τῆς Ἀγριππίνης, τῆς Ὀκταβίας καὶ τοῦ Βρεταννικοῦ ὠρεῖλον νάπογεύωνται πρῶτον τὰ φαγητὰ πρὶν ἢ παρθέσωσιν αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Καὶ ἡ πρόνοια αὕτη δὲν ἔτο περιττὴ ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Καيسάρων.

Μετὰ τὰ προκαταρκτικὰ ταῦτα ἐκομίσθη μέγας ἀργυροῦς δίσκος καλύψας ὅλην τὴν τράπεζαν καὶ περιέχων ὀρεκτικὰ τινα ἐλαφρὰ φαγητὰ. Ἐκ τούτων φαγόντες οἱ δαιτυμόνες ἐνίψαν ἔπειτα τὰς χεῖρας των δι' ὕδατος ὅπερ οἱ δοῦλοι ἔχουν ἀπὸ δοχείων στενοτραχήλων· τὸ δὲ ὕδωρ κατέρρεεν ἐν λεκάνῃ ἣν ἐκράτουν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Ἐν ᾧ δ' ἐνίπτοντο συνδιελέγοντο μετὰ πολλῆς εὐθυμίας. Ἀλλ' αἴφνης ἡ φαιδρότης τοῦ Νέρωνος ἐξηφάνισθη καὶ ἐφαίνετο σκεπτόμενος καὶ ἀνητυχῶν. Πολλάκις δὲ τὰ βλέμματά του ἐστρέφοντο πρὸς τὸν Βρεταννικὸν καὶ τὸν ὀπισθεν αὐτοῦ ἱστάμενον δοῦλον. Καὶ ὁ Μέτελλος δὲ καὶ ὁ Σαβῖνος παρηκολούθουν, ὅσον ἠδύναντο, πᾶσας τὰς κινήσεις τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐφύλαττον τὸν νεανίσκον. Ἀφ' οὗ δὲ πάντες ἐνίφθησαν ἐκομίσθη ποτὸν θερμότατον μεμιγμένον μετ' ἀρωμάτων. Ὁ Μέτελλος καὶ ὁ Σαβῖνος ἰδόντες ὅτι ἐδοκίμασεν αὐτὸ πρῶτον ὁ ὀπισθεν τοῦ Νέρωνος δοῦλος καὶ παρευθὺς ὁ Νέρων τὸ ἤγγισεν εἰς τὰ χεῖλη του, οὐδὲν ὑπώπτεισσαν. Λαβὼν δὲ καὶ ὁ Βρεταννικὸς τὸ δοχεῖον παρὰ τοῦ δούλου ἤγγισεν αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη του, ἀλλὰ παρευθὺς τὸ ἀπέσυρε βικίως, εἰπὼν ὅτι τὸ ποτὸν ἔκκει. Ὁ δοῦλος ἀμέσως λαβὼν κρατῆρα πλήρη ψυχροῦ ὕδατος, ἔχυσεν ὀλίγον εἰς τὸ ποτήριον τοῦ νεανίσκου ἵνα ψυχρανθῇ. Ὁ δὲ Βρεταννικὸς ἐρρόφησεν ὀλίγον, ἀλλ' αἴφνης ἀνέπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἡ Ἀγριππίνα καὶ ἡ Ὀκταβία ὠχρίσθησαν ἀπέβλεψαν πρὸς τὸν Νέρωνα ὅστις ἀπαθὴς καὶ ἡσυχος εἶπεν εἰς αὐτάς.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε. Ὁ Βρεταννικὸς συχνάκις πάσχει ὑπὸ τοιούτων αἰφνιδίων λιποθυμιῶν. Φέρετέ των εἰς τὰ δώματά του καὶ φροντίσατε γὰρ τῷ δοθῇ πᾶσα βοήθεια.

Τοὺς τελευταίους τούτους λόγους ἀκούσαντες τρεῖς δοῦλοι οἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι ἐπίτηδες ἵσταντο ἐκεῖ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δείπνου, ἐπῆραν ταχέως τὸν ἀπνουν νεανίσκον καὶ ἐξῆλθον τοῦ ἐστιατορίου.

Ὁ δὲ Μέτελλος καὶ ὁ Σαβῖνος παρευθὺς ἐπήδησαν κάτω τῆς κλίνης των, ἀλλ' ὁ Νέρων διὰ ἐπιτακτικοῦ νεύματος προσέταξεν αὐτοὺς νὰ μείνωσιν ἐν τῷ τόπῳ των. Πάραυτα δὲ ἀπελεύθεροι ἑνοπλοὶ προσελθόντες κατέλαβον τὰς θύρας τοῦ τρικλίνου. Ἡ Ἀγριππίνα ἑντρομος ἠθέλησε γὰρ ἐξετάσῃ τὸ ποτήριον

τοῦ Βρεταννικοῦ, ἀλλὰ τὸ ποτήριον ὡς ἐκ θαύματος ἐξηφανίσθη ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ κρατὴρ ὁ περιέχων τὸ ψυχρὸν ὕδωρ. Ὁ Βούρος καὶ ὁ Σενέκας ἐθεώρουν ἀλλήλους, ἡ δὲ Ὀκταβία τὴν ὄψιν ἔχουσα ὥσπερ σουδαρίου οὔτε νὰ ἐρωτήσῃ ἐτόλμα ἀλλ' οὔτε νὰ κινηθῇ. Ἡ Ἀγριππῖνα μόνον ἐπεχείρησε νὰ ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ὁ Νέρων ἀγρίως μειδιάσας ἀνέμνησεν αὐτὴν ὅτι αὐτὸς εἶνε κύριος καὶ οὐδεὶς ἔχει τὴν ἀδειαν νὰ ἐξελέγχῃ τὰς πράξεις του. Πάσαντα δ' ἐκέλευσε τοὺς δούλους νὰ κομίσωσι φαγητά. Καὶ ἐκόμισαν ποικίλα τοιαῦτα μετὰ πλείστης ὅσας μαγειρικῆς τέχνης παρεσκευασμένα. Τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην προσελθὼν τις δοῦλος ἀνήγγειλε τῷ αὐτοκράτορι γεγωνυῖα τῇ φωνῇ ὅτι ἡ κατὰστασις τοῦ Βρεταννικοῦ ἐβελτιώθη καὶ ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἔλθῃ νὰ καταλάβῃ τὴν ἐν τῷ συμποσίῳ θέσιν του. Τὴν ἀγγελίαν ταύτην ἤκουσαν μετὰ πολλῆς δυσπιστίας ἡ Ἀγριππῖνα, ἡ Ὀκταβία, ὁ Μέτελλος καὶ ὁ Σαβῖνος. Ὁ δὲ Σενέκας καὶ ὁ Βούρος ὑπεκρίθησαν ὅτι ἐπίστευσαν, ὁ δὲ Σενεκίων ἐβεβκίωσεν ὅτι πολλάκις εἶδε τὸν Βρεταννικὸν οὕτω πως λιποθυμοῦντα καὶ θεραπευόμενον εὐθὺς ὡς ἐξετίθετο ἐν ὑπαίθρῳ.

Ὁ Νέρων προτρέπων τοὺς φίλους νὰ φάγωσι καὶ νὰ πῖωσι προσεπάθησε νὰ ἀναζωογονήσῃ τὴν διάλεξιν, ὅπερ καὶ κατῴρθωσε τέλος τῇ βοηθείᾳ τοῦ Σενέκα, τοῦ Βούρου μάλιστα δὲ τοῦ Σενεκίωνος, νέου ἀσώτου, ζωηροῦ καὶ εὐθύμου. Ἀλλ' οὐχ ἦπτον τὸ συμπόσιον ἔληξε ταχύτερον τοῦ συνήθους καὶ ὁ Νέρων ἔσπευσε νὰ ἀπολύσῃ τοὺς προσκεκλημένους. Ὁ Βρεταννικὸς δὲν ἐπα- νῆλθεν εἰς τὸ συμπόσιον καὶ οὔτε ὁ Μέτελλος οὔτε ὁ Σαβῖνος ἠδυνήθησαν νὰ μάθωσιν τι περὶ αὐτοῦ πρὶν ἢ ἀπέλθωσι τῶν Ἀνγκτόρων.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν οἱ δύο οὗτοι φίλοι ἀνέβαινον εἰς τὸ φορεῖόν των, πιστὸς θεράπων τοῦ Νέρωνος ἐλθὼν εἶπεν εἰς αὐτοὺς κατ' ἐντολὴν τοῦ κυρίου του καὶ ἐπὶ ἀπειλῇ θανάτου νὰ μὴ εἰπῶσι τίποτε περὶ τοῦ παθήματος τοῦ Βρεταννικοῦ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα δύο ἐγένοντο τακτικαὶ συνεδριάσεις, ἐγένετο δὲ καὶ ἐναρξίς τῶν ἀναγνωσμάτων.

Ὁ κ. Ἐρ. Ροῖδης ἐν δυοῖ συνεδριάσεσιν ὠμίλησε περὶ συγχρόνου ἐν Ἑλ- λάδι κριτικῆς καὶ περὶ συγχρόνου Ἑλληνικῆς ποιήσεως.

Τῇ 27 τοῦ μηνὸς ἐτέλεσεν ὁ Σύλλογος πολιτικὸν μνημόσυνον τοῦ ἐνδόξου νκυάρχου Κωνσταντίνου Κανάρη ἀπαγγεῖλαντος ἐλεγεῖον τοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου.

Τῇ 9 τοῦ μηνὸς ἐγένοντο ἐν Πάτραις μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας αἱ ἐξετά- σεις τῆς νεοσυστάτου Σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν.